

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

ΕΥΤΑΞΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ ΠΑΥΛΟΣ
ΛΕΒΙΔΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ ΣΤΕΛΙΟΣ
ΨΑΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

«Στήχετε καὶ κρατεῖτε, τὰς παρα-
δόσεις ὡς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου
εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν (Θεσσαλονικεῖς
Β', ἐπιστολῆς Κεφ. Β', στίχος 15.)»

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΑΙ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΜΕΡΑΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΟΡΙΔΗΣ

ΟΔΟΣ ΒΛΑΧΑΒΑ ΑΡΙΘ. 4
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΗΜΩΝ ΨΑΛΜΩΔΙΑΣ ΚΗΡΥΓΜΑ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΔΙΟΜΕΛΟΥ ΤΗΣ ΒΑΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

« Χαλινούς ἀποπτύσας τοὺς πατρι-
« κοὺς, ἀσπάτω φρενί, τοῖς κτηνώδεσι
« τῆς ἀμαρτίας λογισμοῖς συνέζησα,
« ὅλον μου τὸν βίον δαπανήσας ἀσώ-
« τως, ὁ τάλας ἐγώ. Τροφῆς δὲ λειπό-
« μενος βεβαιούσης καρδίαν, πρὸς καὶ
« ὅν ληπαίνουσιν ἡδονὴν λαίτου-
« μῃν.... »

Ἐν ἐκ τῶν πολλῶν εἰδῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς
ἡμῶν ψαλμωδίας εἶναι καὶ τὰ λεγόμενα **Ἰδιόμελα**.
Ταῦτα, ὡς καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν δηλοῖ, λέγονται

Ἰδιόμελα, διότι δὲν ψάλλονται ἐπὶ τῇ βάσει προ-
τύπου τινός, ὅπως τὰ
Προσόμοια, τὰ **Καθί-
σματα**, οἱ **Εἱρμοὶ** κλπ.,
ἀλλὰ κατὰ μέλος ὅλως
ἰδιαίτερον, μὴ ὑποχρε-
ούμενον ν' ἀκολουθῇ
μέτρα συλλαβῶν ὠρι-
σμένα, οὐδὲ τόνους
προσφθίας. Εἰς τὴν τά-
ξιν τῶν ἰδιομέλων ἀνά-
γονται συνεπῶς πάντα
τὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς
ᾠματογραφίας εἶδη, ὅ-
πως τὰ **Δοξαστικά**, τὰ
Στιχηρά, τὰ **Ἀποστι-
χα** κλπ., ἅτινα μὴ ὑπο-
κείμενα εἰς **προλόγους**,
διασφύζοντας τὴν πρὸς
ἀλλήλους ὁμοιότητα
κατὰ συλλαβὰς, κόμμα-
τα καὶ τόνους, διαμορ-
φοῦνται εἰς σχήματα
καὶ γραμμὰς μουσικὰς, ἐ-
πὶ τῇ βάσει τῶν κανόνων
τῆς μελοποιίας, ἥτις εἶναι
ζῆσις, μέλις καὶ ἐφαρ-
μογὴ ὅλων τῶν νόμων τῆς μουσικῆς τέχνης καὶ
ῤῥαυ, γένη, συστήματα, χρόνους, ρυθμοὺς κλπ.

Ἐκ τῶν ἀπειρῶν ἰδιομέλων διακρίνονται διὰ τὸ
ῥυθμὸς τῆς ἐννοίας αὐτῶν τὰ κατὰ τὴν Μεγάλῃν
Τεσσαρακοστὴν ψαλλόμενα καὶ ἰδίως τὰ τῶν Ἀπο-
στίχων τῶν ἐσπερινῶν τῶν Κυριακῶν αὐτῆς, ἅτινα
ἀσπαραβάτως ψάλλονται εἰς ἀργὸν εἶδος, κατὰ τὸ
λεγόμενον ἐν τῇ ἐκκλ. μουσικῇ **Στιχηραρικὸν μέ-
δος**. Τῆς δευτέρας Κυριακῆς τῶν νηστειῶν ἰδιόμε-
λον τῶν Ἀποστίχων εἶναι τὸ: **«Χαλινούς ἀπο-
πτύσας κλπ.»**, περὶ οὗ καὶ ὁ λόγος.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ εἰσελθῶ εἰς τὸ νόημα τούτου, κρί-
νω ἐπικαιρὸν νὰ ἀναφέρω ὀλίγα περὶ τῶν Ἐσπε-
ρινῶν τῶν Κυριακῶν

τῆς Μεγ. Τεσσαρακο-
στῆς, οἵτινες ἀνέκαθεν
ἐτελοῦντο μετ' ἰδιαίτε-
ρας μεγαλοπρεπείας.
Ἐν τῷ Πατριαρχικῷ
δὲ ἰδίως τῆς Κωνσταντι-
νουπόλεως ναῶ, ἐπεκράτησεν
ἡ τάξις νὰ χοροστατῇ
ὁ Πατριάρχης, ἱστάμε-
νος ἐν τῷ Παραθρονίῳ
(=Γεδέκι) μετὰ χαζι-
ρανίου (=ράβδου) καὶ
ἀνευ μανδύου. Ὁ Ἐ-
σπερινὸς ἀρχεταὶ ψαλ-
λόμενος συντόμως ἀπὸ
τοῦ **«Κύριε ἐνέκρα-
ξα...»** μέχρι τῆς Εἰσό-
δου, ὁπότε ἀρχεταὶ τὸ
εἰς τὰς Κυριακάς ταύ-
τας προσιδιάζον μέ-
ρος μεγαλοπρεπῶς, διὰ
τοῦ εἰς ἀρχαῖον ἀργὸν
μέλος Μεγάλου Προκει-
μένου: **«Μὴ ἀποστρέ-
ψης...»** ἢ τοῦ **«Ἐδωκας**

...Ἀναπεσὼν κεκοίμησθαι ὡς λέων· τίς ἐγερεί σε Βασιλεῦ; ἀλλ' ἀνά-
στηθι ἀπ' ἐξουσίας...

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΦΩΤΙΟΥ

Τὸ «ἀναπεσὼν ὡς λέων ἐκοιμήθη» ἀσπύττει, «καὶ ὡς σκύμνος λέον-
τος» ὥστε γὰρ ὁ λέων καθιεύδων ἐστὶ φοβερός, οὕτως ὁ δεσποτικὸς θάνα-
τος φοβερός καὶ τῷ θανάτῳ καὶ τῇ διαβολῇ γεγέννηται· λέοντα γὰρ αὐτὸν
καὶ σκύμνον λέοντος ἐκάλεινεν, ὡς βασιλεῦα καὶ βασιλέως Υἱὸν καὶ Θεὸν
καὶ Θεοῦ Υἱόν... Καὶ «τὸ τίς ἐγερεῖ αὐτόν» τὴν ἀπατὸν αὐτοῦ δείκνυσσι. ὁ
«ἀντὶς» αὐτοῦ γὰρ αὐτὸν ἀνέστησε κατὰ τὴν αὐτοῦ προῳρήσιν· «λύσατε τὸν
γαδὸν τούτων» καὶ ἐξήλθ.

κληρονομίαν...», ἅτινα ψάλλονται κατὰ Κυριακὴν
ἐναλλάξ. Ἀρχομένων εἴτα τῶν Ἀποστίχων, ψάλλον-

λονται τὰ ἀργὰ ἰδιόμελα Ἰακώβου τοῦ Πρωτοψάλτου, Μετὰ τὸ «*Nῦν ἀπολύεις...*», συμπληρουμένου τοῦ «*Τρισάγιου*» διὰ τοῦ «*Ὅτι σοῦ ἐστίν...*», ἀρχεται ἀπὸ τοῦ Ἀμβωνος ὁ τεταγμένος ἱεροκλήρυς τοῦ κηρύγματος μεθ' ὃ ψάλλονται τὰ τροπάρια «*Θεοτόκε Παρθένε*» κλπ. καὶ ἐπακολουθεῖ ἡ λεγομένη *συγχώρησις*, ἀσπαζομένων τῶν χριστιανῶν τὴν χεῖρα τοῦ Πατριάρχου. Εἰς τοὺς Ἑσπερινούς τούτους ἰδιαίτερον αἴγλην προσέδιδε τὸ ἱερὸν κήρυγμα. Διότι διὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστήν καθιερώετο πρόγραμμα, ὀριζομένων τῶν ἀριστέων θεολόγων διὰ τε τὸν Πατριαρχικὸν ναὸν καὶ τοὺς λοιποὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Καὶ συνέρρεον ἐν αὐτῷ πλήθη χριστιανῶν, ἵνα ἀκούσωσι τόν: «*λόγον*», ὅπως κατ' ἐξοχὴν ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ λαοῦ τὸ κήρυγμα, ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ τεταγμένου ἱεροκλήρυτος. Καὶ τὸ κήρυγμα τοῦτο ἦτο πραγματικὴ διδασκαλία, καθοδηγοῦσα τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν εὐσέβειαν, τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ καλὰ ἔργα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ σημερινὰ λεγόμενα κηρύγματα, τὰ ὁποῖα κατήντησαν κυριολεκτικῶς μίᾳ διαρκῆς ἀπὸ τοῦ Ἀμβωνος *φλυαρία*, ἄκαρπος πάντοτε, ἐπιβλαβὴς πλειστάκις, σκανδαλώδης ἐνίοτε καὶ κακόδοξος!

* *

Καὶ ἤδη ἐπὶ τὸ σημερινὸν ἰδιόμελον.

Τὸ τελετουργικὸν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν μέρος γέμει ὑψηλῶν διδαγμάτων, ἰδίως κατὰ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, ἥτις εἶναι καὶ ἡ ἀπαρχὴ τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου. Καὶ τὰ ὑψηλὰ ταῦτα διδάγματα, τὰ περιεχόμενα ἐν τοῖς διαφόροις ὕμνοις καὶ τροπαρίοις, ἦσαν *διαρκῆς ἱερὸν κήρυγμα*, ἀναπληροῦντα τὸν ἐπὶ πολλὰ σιγήσαντα Ἀμβωνα, ἀλλὰ καὶ θὰ ἦναι ἔσασι τοιοῦτον, ἐν ἀντιθέσει, ὡς εἵπομεν, πρὸς τὰς τῶν σημερινῶν ἱεροκλήρυτων παντοίας ἐρεσχελείας, διδάσκον εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα τὰς ὑψηλὰς ἀληθείας τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν πίστεως.

Τὸ σημερινὸν ἰδιόμελον παραστατικώτατα περιγράφει τὴν κατάστασιν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ἀπαρνούμενοι τὰ πατρια διδάγματα καὶ τὴν πορείαν, ἣν διεχάραξεν ἡ ἡμετέρα Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀσπάζονται ἀρχὰς ψυχοφθόρους καὶ συστήματα ξένα πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ πρὸς τὴν πραγματικὴν τῶν πνευμάτων καὶ τῶν κοινωνιῶν πρόοδον. Οὐχὶ πάντοτε ἴσως ἐξ αἰσθήματος ἀσεβείας ἀσφαλῶς ὅμως ἐξ ἐσφαλμένης κρίσεως τῶν πραγμάτων ὑπ' ἐκείνων, οἵτινες νομίζουσιν, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης τότε μόνον δύναται νὰ εὐδαιμονήσῃ, ἐάν ἀσπασθῇ καὶ ἐφαρμόσῃ νέας συνθήκας βίου καὶ κοινωνικῆς ὑπάρξεως, ὅπως διδάσκουσι καὶ ἐπαγγέλλονται τὰ διάφορα φιλοσοφικὰ ἢ κοινωνικὰ συστήματα. Ἀλλ' οἱ οὕτως ἐν πίστει ὑπὸ πονηρῶν προπαγανδιστῶν ἐξαπατῶμενοι λησμονοῦσιν, ὅτι ὁ κόσμος οὗτος αἰώνιος καὶ ἀναλλοιώτως θὰ διέπτηται ὑπὸ τῶν ὑψίστων ἐκείνων ἀληθειῶν καὶ νόμων, οἵτινες ἐκυβέρνησαν αὐτόν, ἐν ᾧ ἐξ ἀντιθέτου πιστεύουσιν, ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι θὰ συμβῶσι θαύματα, ἅτινα θ' ἀντικαταστήσωσι τοὺς νόμους τῆς φύσεως! Ἀλλὰ ἡ λέξις, οἱ τὰς τοιαύτας ἀρχὰς ἀσπαζόμενοι, τρέφουσι τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὡς ἐκ θαύματος θὰ γίνωσιν εὐτυχεῖς ὕλικῶς τε καὶ πνευματικῶς, χωρὶς

νὰ καταβάλλωσι κόπους καὶ φροντίδας, χωρὶς νὰ παρακολουθῶσι τοὺς ἀναλλοιώτους τῆς φύσεως νόμους ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς πραγματώσεως τῶν χιμαιρικῶν ἀρχῶν, ἃς ἐμπνέουσιν εἰς αὐτοὺς οἱ διάφοροι συστηματάρχαι. Διότι, ὑπὸ τοιούτων σκέψεων βανκαλιζόμενοι, λησμονοῦσιν, ὅτι οὐδὲν σύστημα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶναι ἱκανὸν νὰ μεταρρυθμίῃ διὰ μιᾶς τὰς κοινωνίας καὶ νὰ καταστήσῃ τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχεῖς, δι' ἐνὸς πηδήματος μεταφέρων αὐτοὺς ἀπὸ τῆς κακοδαιμονίας εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ ὅτι οἱ τὴν ἀπότομον ταύτην μεταβολὴν διδάσκοντες καὶ ἐπιζητοῦντες εἶναι τυχοδιώκται κοινοὶ καὶ ἀπατεῶνες τοῦ χειρίστου εἵδους.

Οὐδεὶς ὅμως ὑγίης τὸ τε πνεῦμα καὶ τὸν νοῦν δύναται νὰ παρασυρῇ ὑπὸ τοιούτων παραλόγων δοξασιῶν καὶ ἐπαγγελιῶν, διότι οὐδέποτε ὁ τοιοῦτος πιστεύει, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ πνευματικὴ καὶ ὕλική τῶν κοινωνιῶν καὶ τῶν ἀτόμων πρόοδος, ἄνευ τῶν ἀναλλοιώτων τῆς ἀνθρωπότητος νόμων, ἄνευ κόπων, ἄνευ ἰδρώτος, ὅπως καὶ ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία διδάσκει.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῷ ἀθέῳ εὐτυχέστεροι θὰ ἦναι ἐκεῖνοι, οἵτινες κοπιᾶζουσιν ὀλιγώτερον ἢ διόλου, ζῶντες ἐκ τῆς ἀρπαγῆς τῆς περιουσίας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν. Ἐν τῷ κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν πίστεως εὐτυχεῖς θὰ ἦναι ἐκεῖνοι, οἵτινες πολλὰ ποιοῦντες ὑπὲρ τῶν ὁμοίων των, ἀπέρχονται τοῦ προσκαίρου τούτου κόσμου κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ τοὺς ὁποίους θὰ ἀναπαύσῃ ἐν τοῖς κόλποις τῆς αἰωνίου καὶ ἀφθάρτου εὐδαιμονίας ὁ τῶν ἀπάντων Κύριος, τὸ ἀψευδὲς τοῦ ὁποίου στόμα εἶπε: «*Δεῦτε πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς*»· καὶ ἄλλα: «*Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε*».

Διότι μόνον «*οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες πορεύονται εἰς ἀνάστασιν ζωῆς*».

Ταύτης τῆς διδασκαλίας τὴν ἐννοίαν ὑποδηλοῖ τὸ σημερινὸν ἀμίμητον ἰδιόμελον: «*Χαλινούς ἀποπτύσας τοὺς πατρινοὺς κλπ.*», διδάσκον ἡμᾶς νὰ μὴ ἀποπτύωμεν τοὺς πατρικοὺς τῆς ἡθικῆς καὶ τῆς ὁρθῆς κρίσεως χαλινούς· νὰ μὴ θέλωμεν νὰ ζῶμεν ἀστάτῳ φρενὶ, τοῖς κτηνώδεσι τῆς ἀμαρτίας λογισμοῖς· νὰ μὴ δαπανῶμεν ὅλον τὸν βίον ἡμῶν ἀσώτως ὡς τάλαινες· νὰ μὴ σιτούμεθα ἡδονὴν πρὸς καιρὸν λιπαίνουσαν, λειπόμενοι τῆς τροφῆς τῆς βεβαιούσης καρδίαν, ἀλλὰ νὰ ἐπιδιώκωμεν ἔργοις καὶ πράξεσι διηνεκῶς βίον χριστιανικόν, τηροῦντες τὰς τῆς πίστεως καὶ τῆς θρησκείας ἡμῶν διδασκαλίας καὶ ἀποστρέφοντες τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῶν ζητούντων νὰ μεταστρέψωσι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, γράφων πρὸς τοὺς Γαλάτας, λέγει: «*Εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω*».

Κ. Α. ΨΑΧΟΣ

Ζητοῦντες συγγνώμην παρὰ τῶν κ.κ. ἀναγνωστῶν διὰ τὰ εἰς τὸ πρῶτον φύλλον ἐκ σπουδῆς παρεισφρυσάντα πολλὰ τυπογραφικὰ λάθη, δηλοῦμεν, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ καταβάλληται ἐπισταμένη προσοχὴ πρὸς ἀνεπίληπτον ἐμφάνισιν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ.

Η ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΜΟΝΑΧΙΚΟΥ ΒΙΟΥ ΕΓΚΩΜΙΑ

Α'

ΠΕΡΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ἐκ τοῦ λόγου πρὸς πολε-
μουύντας τοῖς μονάζουσιν

Ἐβουλόμην καὶ αὐτὸς οὐχ' ἦττον ὁμῶν, ἀλλὰ καὶ πολὺ πλέον, καὶ πολλὰκις ἠδὲ ἄμην τῶν Μοναστηρίων ἀναιρεθῆ-
ναι τὴν χρεῖαν, καὶ τοσαύτην ἐν ταῖς πόλεσι γενέσθαι τὴν
εὐνομίαν, ὥς μηδένα δεηθῆναι ποτε τῆς εἰς τὴν ἔρημον κα-
ταφυγῆς. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἄνω κάτω γέγονε, καὶ αἱ μὲν πό-
λεις, ἐνθα δικαστήρια καὶ νόμοι, πολλῆς γέμουσι παρανο-
μίας καὶ ἀδικίας, ἡ δὲ ἔρημία πολλῶ ὁρῶσι τῷ τῆς φιλοσο-
φίας καρπῷ, οὐχ οἱ τῆς ζάλης ταύτης καὶ τῆς ταραχῆς τοὺς
σωθῆναι βουλομένους ἐξάγοντες, καὶ πρὸς τὸν τῆς ἡσυχίας
ὁδηγοῦντες λιμένα, δικαίως ἂν ἐγκαλοῖντο παρ' ὁμῶν ἄλλ'
οἱ πάλιν ἐκαστὴν οὕτως ἄδαντο ἐργαζόμενοι καὶ πρὸς φιλο-
σοφίαν ἀνεπιτήδειον, ὥς ἀναγκάζεσθαι τοὺς σωθῆναι βουλο-
μένους τὰς ἐρημίας μεταδιώκειν.

Β'. ΠΕΡΙ ΕΥΣΤΑΘΕΙΑΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ λόγου πρὸς πιστὸν πατέρα)

Ἄλλ' ἐν τοῖς Μοναστηρίοις... καίτοι χειμῶνος ἡρμένου
τοσούτου, μόνον κάθηνται, ἐν λιμένι καὶ γαλήνῃ καὶ ἀσφα-
λείᾳ πολλῇ, καθάπερ ἐξ οὐρανοῦ, τὰ τῶν ἄλλων ἐπίσκο-
ποῦντες ναυάγια· καὶ γὰρ πολιτεῖαν οὐρανῷ πρέπουσαν εἴ-
λοντο, καὶ Ἀγγέλων οὐδὲν χειρὸν διάκεινται, ὥσπερ οὖν
ἐν ἐκείνοις οὐκ ἔστιν ἀνωμαλία τις, οὐδὲ οἱ μὲν ἐν εὐημε-
ρίᾳ οἱ δὲ ἐν ἐσχάτοις κακοῖς, ἀλλὰ πάντες ἐν εἰρήνῃ μὲν
καὶ χαρᾷ καὶ δόξῃ, οὕτω δὲ καὶ ἐνταῦθα, οὐδεὶς ὀνειδίζει
πενίαν, οὐδεὶς ἐπὶ πλούτῳ σεμνύνεται· τὸ σὸν καὶ τὸ ἐμὸν,
ταῦτο δὲ τὸ πάντα ἀνατρέπον καὶ θορυβοῦν, ἐξώρισταί, καὶ
πάντα αὐτοῖς κοινὰ, καὶ τράπεζα καὶ οἰκησις, καὶ ἱμάτια,
καὶ τί θυμαστόν, ὅπου γε καὶ αὕτη ἡ ψυχὴ μία πᾶσι καὶ ἡ
αὐτὴ· πάντες τὴν αὐτὴν εὐγένειάν εἰσιν εὐγενεῖς, τὴν αὐτὴν
δουλείαν δοῦλοι, τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν ἐλεύθεροι· εἰς ἐκεῖ
πλοῦτος πᾶσιν, ὁ ὄντως πλοῦτος· μία δόξα, ἡ ὄντως δόξα·
οὐ γὰρ ἐν ὀνόματι, ἀλλ' ἐν πράγματι αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ·
μία ἡδονή, μία ἐπιθυμία, μία ἑλπίς πᾶσι, καὶ καθάπερ ἀπὸ
κανόνος τινὸς καὶ στάθμης, ἅπαντα διηκριβῶνται· καὶ ἀνωμα-
λία μὲν οὐδεμία τάξις δὲ καὶ ρυθμός, καὶ ἁρμονία, καὶ πολ-
λὴ τῆς συμφωνίας ἡ ἀκρίβεια, καὶ διηνεκῆς εὐθυμίας ὑπό-
θεσις.

Διὸ πάντες πάντα ποιεῖσι καὶ πάσχουσιν, ἵνα εὐθυμῶσι
τε καὶ χαίρωσιν· ἐκεῖ γὰρ μόνον καθαρῶς συμβαῖνόν ἐστιν
ἰδεῖν, ἄλλοθι δὲ οὐδαμοῦ, οὐ μόνον τῷ τῶν παρόντων ὑπερο-
πᾶν καὶ πᾶσαν ἐκκεκρόφθαι στάσεως καὶ μάχης ὑπόθεσιν, καὶ
λαμπρὰς αὐτοῖς εἶναι περὶ τῶν μελλόντων τὰς ἐλπίδας, ἀλλὰ
καὶ τῷ τὰ συμβαίνοντα ἐκάστη λυπηρὰ καὶ χρηστὰ κοινὰ
πάντων εἶναι νομίζειν· ἡ τε γὰρ ἀθυμία ἀφανίζεται ῥάδιον,
ἀνελόγως τῷ ἐνὶ συνδιαφερόντων τὸ φορτίον ἀπάντων, τῆς
τε εὐθυμίας πολλὰς ἔχουσι τὰς ἀφορμὰς, οὐκ ἐπὶ τοῖς ἑαυ-
τῶν μόνους εὐφραίνόμενοι καλοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ἀλλή-
λων οὐχ ἦττον, ἢ ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν· πῶς οὖν ὁμῖν οἰχθήσεται
τὰ πράγματα, ἂν τούτους πάντες ζηλώσωμεν· οὐ γὰρ
οἴχεται καὶ διεφθάρται διὰ τοῦ πόρρω τῆς πολιτείας ταύ-
της ἡσυχμέτους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΡΜΗΝΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ Β' ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΥΠΟ ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΖΗΓΑΒΙΝΟΥ

ΚΕΦ. ΙΙ, 1 Καὶ εἰσῆλθε πάλιν εἰς Καπερναοὺμ δι'
ἡμερῶν.

Δι' ἡμερῶν, ἀντὶ τοῦ, διελθουσῶν ἡμερῶν τινῶν.

1 Καὶ ἠκούσθη, ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι.

Εἰς οἶκόν τινα.

2 Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί· ὥστε μηκέτι
χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν.

Ἀκούοντες, ὅτι ἐν οἴκῳ ἐστὶ, συνέδραμον, προσδοκῆσαντες
ῥῶον ἐντυχεῖν αὐτῷ. Τοσοῦτοι δὲ συνήχθησαν, ὥς μηκέτι
μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν μέρη χωρεῖν ἐτέρους, εἶπουν, τὰ
πρόθυρα, ἤδη τῶν ἐνδον πεπληρωμένον.

2 Καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον.

Τὸν τῆς διδασκαλίας.

3 Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτόν, παραλυτικὸν φέροντες

4 αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων, Καὶ μὴ δυάμενοι προ-
σεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεσιτάσαν τὴν σιέ-
γην, ὅπου ἦν· καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κρᾶββα-
τον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο.

Ὅμοια τούτοις καὶ ὁ Λουκᾶς παρέθετο (α). Ματθαῖος δὲ,
τὰ περὶ τῆς σιέγης σιωπήσας, τὰ ἐξῆς ὁμοίως ἱστορήσεν (β).

5 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίσιν αὐτῶν, λέγει τῷ
παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφέωνται σοὶ αἱ ἁμαρτίαι.

Εἰρηται περὶ τούτῳ ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ κεφαλαίῳ τοῦ
κατὰ Ματθαῖον. Παράλυτος δὲ ἐστὶ, πᾶς ὁ ἔχων τὰς δυνάμεις
τῆς ψυχῆς ἀκινήτους εἰς ἐργασίαν ἀρετῆς. Ἄλλ' ἐὰν ἀπὸ
τῶν γηγῶν ἀρῇ ἀπὸ τῶν τεσσάρων εὐαγγελίων καὶ χαλα-
σθῇ, εἶπουν, ταπεινωθῇ ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ, ἀκούσει καὶ
αὐτὸς τὸ, «ἀφίενται σοὶ αἱ ἁμαρτίαι σου».

6 Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι

7 καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, Τί οὖ-
τος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁ-
μαρτίας, εἰ μὴ ὁ Θεός;

Εἰρηται καὶ περὶ τούτων ἐκεῖ.

8 Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ
ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν
αὐτοῖς·

Πνεῦμα ἐνταῦθα, τὴν θεότητα καλεῖ. Ὡς Θεὸς γὰρ ἔγνω
τὰς διανοίας αὐτῶν.

8 Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί

9 ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ· Ἀφέων-
ταί σοι αἱ ἁμαρτίαι· ἢ εἰπεῖν· Ἐγείραι, καὶ ἀρῶν
σου τὸν κρᾶββατον καὶ περιπάτει.

Εἰρηται καὶ περὶ τούτων ὁμοίως.

10 Ἰνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-
θρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας· λέγει τῷ

11 παραλυτικῷ). Σοὶ λέγω, ἔγειραι, καὶ ἔσονται τὸν
κρᾶββατόν σου, καὶ ὑπάγε εἰς κὸν οἶκόν σου.

Καὶ περὶ τούτων ἐν τῷ δηλωθέντι κεφαλαίῳ ἡρμήνευται.

12 Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κρᾶββατον ἐξ-
ῆλθεν ἐναντίον πάντων· ὥστε ἐξίστασθαι πάντες,
καὶ δοξάζειν τὸν Θεόν, λέγοντας· Ὅτι οὐδέποτε οὕ-
τως εἶδομεν.

Καὶ ταῦτα ἐν ἐκείνῳ διασεσάφησται. Οὐδέποτε δὲ οὕτως
εἶδομεν, ἂν ἑτέρου, δηλονότι, τερατουργούντος.

(α) Λουκ. Α'. 18. (β) Ματθ. Θ'. 2.

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΠΑΤΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(ΚΑΤΑ ΤΟ ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ)

Β'. Κυριακή τῶν νηστειῶν [27 Φεβρουαρίου ἐ.ε.] τελείται ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ἐπισκόπου Θεσφονίας.

ΔΕΥΤΕΡΑ 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.—*Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Βασιλείου, συναθλητοῦ τοῦ Ἁγίου Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου καὶ τοῦ Ἁγίου Πρωτερίου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.*

Οὗτος ὁ ἅγιος ἦτον κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος Ἰσαύρου τοῦ Εἰκονομάχου, ἐν ἔτει 740 νέος δὲ ὢν, ἐγινε μοναχὸς, καὶ μετεχειρίζετο ἄκρην ἀσκησιν. Πρῶτος λοιπὸν καλῶς ἀγωνισάμενος, ὕστερον ἀντεστάθη κατ' αὐτῶν, καὶ πολλὰ ἐτιμωρήθη ὁ αἰόδημος. Δὲν ἐσυχκατέβη ἕως ἀπὸ τὴν καλὴν ταύτην ἀντίστασιν, ἀλλὰ ἐκήρυττε τὴν ἀληθεῖαν τῆς Ὁρθοδοξίας μέχρι θανάτου, συναγωνιστὴν ἔχων καὶ τὸν θεῖον Προκόπιον τὸν Δεκαπολίτην, τὸν ἐορταζόμενον κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην τοῦ παρόντος. Τούτου χάριν καὶ ἔσομους ἔλαθεν εἰς ὅλον τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸν τράχηλον παρὰ τῶν εἰκονομάχων, καὶ εἰς φυλακὴν ἐβάλλθη. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ἰσαυρὸς ἀπέθανεν, ἐλευθερώθη ὁ ἅγιος ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ πάλιν ἠκολούθει τὴν προτέραν ἀσκητικὴν πολιτείαν, πολλοὺς μὲν ἀμαρτωλοὺς παρακινῶν εἰς τὴν ἀρετὴν διὰ τοῦ λόγου καὶ παραδείγματός του, πολλοὺς δὲ κακοδόξους ἐπιστρέφον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον πολιτευσάμενος ὁ μακάριος, χαίρων καὶ εὐχαριστῶν, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ὃν ἐκ βρέφους ἠγάπησεν.

Ἅγιος Προκόπιος Δωδεκαπολίτης

ΤΡΙΤΗ 29 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.—*Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κασσιανοῦ τοῦ Ρωμαίου.*

Οὗτος ὁ δσιώτατος Πατὴρ ἡμῶν Κασσιανὸς κατήγετο ἀπὸ τὴν πρεσβυτέραν Ρώμην, υἱὸς γενέων εὐσεβῶν καὶ ἐνδόξων, ἀπὸ τοὺς ὁποίοις παρεδόθη εἰς διδασκαλὸν καὶ ἐπαιδεύθη εἰς τὸ ἄκρον τὴν ἐξωτερικὴν φιλοσοφίαν. Ἐκτὸς λοιπὸν τοῦ ὅτι εἶχεν εὐφυῆ δξυτάτην, εἶχε καὶ σπουδὴν θερμωτάτην καὶ ἐπιμέλειαν. Ἐπειτα ἔδωκε τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς τὰ ἱερὰ καὶ θεῖα μαθήματα τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Γραφῆς. Ὅθεν ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς θείας γνώσεως καὶ ἐστόλισε τὴν ζωὴν του μὲ ἀνείαν καὶ καθαρότητα. Ἀναχωρήσας δὲ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, καὶ ἀφῆσας γένος καὶ στρατείαν, (ἦτον γὰρ πρότερον συγκατηριθμημένος εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς κα-

ταλόγους) καὶ κάθε περιφάνειαν τῇ ζωῆς ταύτης, ἐσῆκωσε τὸν σταυρὸν εἰς τοὺς ὤμους του καὶ ἠκολούθησε τῷ Χριστῷ.

Ἐμδύκοντα λοιπὸν εἰς ἓνα Μοναστήριον, ἐγινε Μοναχός, καὶ ἔδωκε τὸν ἑαυτὸν του εἰς κάθε ὑπακοὴν καὶ σκληραγωγίαν τοῦ σώματος, καὶ ἐπρόσχε πάντοτε εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς προσευχῆς. Ὅθεν ἐκ τῆς ἀκρας ὑπακοῆς καὶ ταπεινώσεως, ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς δικρίσεως καὶ οὕτως ἐπήγεν εἰς τὴν ἡσυχίαν. Ἐπειτα πηγαίνει εἰς διαφόρους τόπους καὶ ἀνταμώνει Ἁγίους καὶ γνωστικωτάτους Ὁσίους, καὶ τὰς ἀρετὰς ὧν συναθροίζει εἰς τὸν ἑαυτὸν του. ὡς ἄλλη φιλόπονος μέλισσα. Ὡστε ὅπου καὶ αὐτὸς ἐγενεν εἰς τοὺς ἄλλους τύπους καὶ παράδειγμα κάθε εἶδους ἀρετῆς. Καὶ μὲ τὸν λόγον καὶ ἔργον του ἐπαραινέει ἐκείνους εἰς τὸν ἰδικὸν του ζῆλον καὶ μίμῃσιν. Πάντα γὰρ τὰ Μοναστήρια καὶ ἀσκητήρια περιήλθεν ὁ αἰόδημος, ὅσα εὐρίσκοντο εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον, καὶ Θηβαΐδα, καὶ Νητηρίαν, καὶ Ἀσίαν, καὶ Πόντον καὶ Καππαδοκίαν. Ὅθεν ἀνώτερος τῶν παθῶν γενόμενος, καὶ τὸν νοῦν καθαρῶς, ἐγνώρισεν ἀκριβῶς τόσον διὰ τῆς πείρας ὅσον καὶ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν τῆς μοναδικῆς πολιτείας ἀκριβείαν, καὶ τὴν τελείαν κατὰ τῶν παθῶν νίκην.

Διὰ τοῦτο σαφῶς ἄγαν καὶ ὀφηλῶς συνέγραψε περὶ τῶν ὀκτὼ λογισμῶν καὶ περὶ τῆς τάξεως τῶν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Ἀσίᾳ Κοινοβίων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων συγγραμμάτων μεγάλῃν ὀφείλειαν προξενεῖ, τόσον εἰς τοὺς ἡσυχαστὰς, ὅσον καὶ εἰς τοὺς κοινοβιάτας.

Ἦτον δὲ ὁ μακάριος οὗτος καὶ ἀπὸ μόνῃν θεωρίαν πολλῆς ὀφελείας καὶ πνευματικῆς ἡδονῆς πρόξενος, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, αὐτὸς καὶ σιωπῶν καὶ λαλῶν, ἦτο διδασκαλὶα καὶ συμβουλὴ. Αὐτὸς ἐνταυτῇ ἦτο καὶ ἀπλούστατος καὶ διακριτικώτατος, ὥστε ὅπου καὶ ὁ πανόσιος ἐκεῖσε καὶ τριμακάριος Ἰωάννης ὁ τῆς Κλίμακος, ἐπαινέει τὸν δσιον τοῦτον εἰς τὸν περὶ ὑπκοῆς λόγον του. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον δσιῶς ζῆσας, καὶ εἰς ἄκρον ἀπαθείας φθίσας, καὶ μὲ προφητικὴν διαλήψας χάρισμα, καὶ μέγας ἀναφανεὶς πανταχοῦ, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμισεν. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψνον ἀναθρύει πλουσίως διαφόρους ἰατρείας εἰς τοὺς μετὰ πίστει αὐτῇ πλησιάζοντας.

Ἅγιος Πρωτέριος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας

ΤΕΤΑΡΤΗ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ. — Μνήμη τῆς Ἁγίας ὁσιομάρτυρος Εὐδοκίας.

Αὕτη ἡ Ἁγία ἐκατήχето ἀπὸ τὴν Ἡλιούπολιν, τὴν εὐρισκομένην εἰς τὴν ἐπαρχίαν Λιθανησίας τῆς Φουχίχης, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Τραϊνοῦ ἐν ἔτει 160 ἦτον δὲ ἀπίστος καὶ εἰδωλολάτρης. Καὶ πρότερον μὲν ἐπέρασεν τὴν ζωὴν τῆς εἰς πορνείας καὶ ἀκολασίας, καὶ ἐπειδὴ ἐτράβιζεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς πολλοὺς ἐραστὰς μὲ τὴν ὡραιότητα ὅπου εἶχε, διὰ τοῦτο ἐσυνάθροισε καὶ πλοῦτον πολύν. Ὑστέρον δὲ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν διὰ μέσου ἐνὸς Μοναχοῦ, Γερμανοῦ, ὀνομαζομένου, τὸν ὅποιον ἡκουσεν ὅπου ἀνεγίνωσκε λόγους ψυχωφελεῖς περὶ εὐσεβείας καὶ μετανοίας. Ἐβαπτίσθη δὲ ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Θεόδοτον, πεισθεῖσα εἰς τὰς θεϊκὰς ἀποκαλύψεις ὅπου ἠξιώθη νὰ ἰδῇ. Διότι αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Ἁγέλου ὁδηγουμένη, ἦλθεν εἰς ἔκστασιν, καὶ τῆς ἐφάνη ὅτι ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ὅτι εἶδε μὲν τοὺς ἁγίους Ἁγγέλους, οἱ ὅποιοι ἐούγγαιρον διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς. Εἶδε δὲ καὶ ἕνα μαῦρον καὶ ἀσχημάτατον εἰς τὸ πρόσωπον, ὁ ὅποιος ἐτρύζε τοὺς ὀδόντας καὶ ἐφώναζεν, ὅτι ἀδικεῖται, ἀνίμως καὶ τὴν πᾶρει τινὰς ἀπὸ τὰς χεῖρας του.

Ἡ Ἁγία ὁσιομάρτυς Εὐδοκία.

Ὅθεν ἐλθοῦσα εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς διεμύρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὸν πλοῦτον τῆς καὶ ἤκολούθησε τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως. Ὁδηγήθη εἰς τὸν Αὐρηλιανὸν ὁ ὅποιος μετὰ τὸν Τραϊανὸν ἔγινε Βασιλεὺς, ἐν ἔτει 270 διαβληθεῖσα ὡς Χριστιανὴ ἀπὸ τοὺς προτέρους αὐτῆς ἐραστὰς. Ἐπειδὴ δὲ ἐθαυματούργησε καὶ ἀνέστησε τὸν υἱὸν τοῦ Βασιλέως, φέρει τὸν Βασιλέα εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν. Ὑστέρον δὲ ὁδηγήθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ἡλιουπόλεως Διογένη, καὶ ἐπειδὴ πάλιν ἐθαυματούργησε, διὰ τοῦτο καὶ πάλιν ἀφέθη ἐλευθέρᾳ ἀπὸ τὸν Ἡγεμόνα. Μετὰ ταῦτα, ὅταν ὁ Βικέντιος ἔγινεν Ἡγεμὼν, τότε καὶ ἡ μακαρία αὕτη παρ' ἐκείνου ἀπεκεφαλίσθη καὶ οὕτως ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἀφθαρτον Στέφανον. (Τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῆς ὅρα εἰς τὴν Καλοκαιρινήν).

ΠΕΜΠΤΗ 2 ΜΑΡΤΙΟΥ. — Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἡουχίου τοῦ Συγκλητικοῦ.

Οὗτος ὁ ἅγιος Μάρτυς Ἡούχιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει 302 πρῶτος ὑπάρχων τοῦ Βασιλικοῦ Παλατίου καὶ τῆς Συγκλήτου Βουλῆς. Μαξιτριανὸς γάρ ἦτο κατὰ τὸ ἄξιωμα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαξιμιανὸς ἐπρόσταζεν, ὅτι βλοῖ οἱ Χριστιανοὶ ὅπου ἦτον στρατιῶται Βασιλικοὶ ἔαν δὲν ἀρνηθοῦν τὸν Χριστόν, νὰ ὑστερηθοῦν τὰς ζώνας ὅπου ἐφόρου (αἱ ὅποιαι ἦτον σημεῖον τῆς βασιλικῆς ἀξίας ὅπου εἶχον) καὶ νὰ ζοῦν ὡς ἰδιῶται καὶ ἀτίμοι. Ἐπειδὴ, λέγω, τοιαύτη παράνομος προσταγὴ ἔγινε: τού-

του χάριν πολλοὶ Χριστιανοὶ ἐπροτίμησαν νὰ ζοῦν καλλίτερα χωρὶς καμμίαν ἐξωτερικὴν τιμὴν, παρὰ νὰ ἔχουν μὲν τιμὴν νὰ χάνουν δὲ τὰς ψυχὰς των. Μαζὺ δὲ μὲ τοὺς ἀνωτέρω Χριστιανοὺς, ἐσυναριθμήθη καὶ ὁ ἅγιος οὗτος Ἡούχιος. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Βασιλεὺς, ἐπρόσταξε νὰ ἐκδυθῇ τὰ πολυτίμητα φορέματα, ὅπου ἐφόρει ὁ ἅγιος, καὶ νὰ ἐνδυθῇ ἕνα μανδύα πενιχρόν, χωρὶς μανίκια, ὑφασμένον ἀπὸ μαλλία, καὶ νὰ συναναστρέφεται μὲ τὰς γυναῖκας, πρὸς ἀτιμίαν καὶ καταφρόνησιν.

Τούτου δὲ γενομένου ἐπροσχάλεσαν αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς καὶ τὸν ἡρώτα: δὲν ἐντρέπεται ὦ Ἡούχιε, διότι ἔχασες μὲν τὴν τιμὴν καὶ τὸ ἄξιωμα τοῦ Μαξιτριανοῦ, ἐκαταβιάσθης δὲ εἰς τὴν ἀτιμίαν ταύτην ζωὴν; ἢ δὲν ἠξεύρεις πῶς οἱ Χριστιανοὶ, τῶν ὁποίων ἐπροτίμησες τὴν ζωὴν, δὲν ἔχουν δύναμιν νὰ σὲ καταστήσουν πάλιν εἰς τὰς πρετέρας μεγάλας τιμὰς καὶ εἰς τὸ ἄξιωμα ὅπου εἶχες; ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη εἰς ταῦτα ἢ μὲν τιμὴ σου αὕτη, ὦ Βασιλεῦ, εἶναι προσωρινή, ἢ δὲ τιμὴ καὶ δόξα, ὅπου δίδει ὁ Χριστός, εἶναι αἰώνια καὶ ἀτελεύτητος. Ὅθεν διὰ τὰ λεγία ταῦτα ὁ Βασιλεὺς θυμωθεὶς, ἐπρόσταξε νὰ θέσουν μίαν μεγάλην μολόπεραν εἰς τὸν λαίμην τοῦ ἁγίου, καὶ νὰ ῥήξουν αὐτὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, τοῦ καλουμένου Ὀρόντου, τοῦ ἐν τῇ κοίλῃ Συρίᾳ εὐρισκομένου ὅστις κοινῶς ὀνομάζεται Ὀρόντζ, καὶ οὕτως ὁ μακάριος ἔλαβε παρὰ Κυρίου τοῦ Μαρτυρίου τὸν Στέφανον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3 ΜΑΡΤΙΟΥ. — Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Εὐτρόπιου, Κλεονίκου καὶ Βασιλίσκου.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦτον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἀσκληπιανοῦ, ἐν ἔτει 266, καὶ ἀγόμενοι μὲν ἀπὸ Ἀμάρειαν, ἢ ὅποια εἶναι πόλις διασημὸς τῆς ἐν Πόντῳ Καππαδοκίας. Συγγενεῖς δὲ ὄντες καὶ συστρατιῶται μὲ τὸν ἅγιον Θεόδωρον τὸν Τήρωνα. Οὗτοι λοιπὸν διαβαλθέντες εἰς τὸν Ἡγεμόνα Ἀσκληπιανόν, δέρονται δυνατά.

Ὁ ἅγιος Μάρτυς Εὐτρόπιος.

Ὁ δὲ ἅγιος Εὐτρόπιος δέχεται καὶ εἰς τὸ στόμα πληγὰς, ἐπειδὴ ὕβρισε τὸν Ἡγεμόνα, καὶ οἱ μὲν δέροντες αὐτοὺς στρατιῶται παρελύθησαν καὶ ἀπέκαμαν, οἱ δὲ δερνόμενοι ἅγιοι ἔγιναν ὑγιεῖς, μὲ τὸ νὰ ἐφάνη ὁ Κύριος εἰς αὐτοὺς, καὶ ὁ ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος ὁ Τήρων. Τοῦτο δὲ τὸ παράδοξον θαῦμα βλέποντες πολλοὶ ἄπιστοι, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, ὅθεν καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν. Ταῦτα βλέπων καὶ ὁ Ἡγεμὼν ἐμεταβλήθη καὶ ἐδοκίμαζε μὲ κολακείαν νὰ μεταβάλλῃ ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ τὸν ἅγιον Κλεόνικον καὶ ἄλλα μὲν δῶρα ἐδίδεν εἰς αὐτόν, ἄλλα δὲ ὑπόσχετο νὰ τοῦ δώσῃ. Ἀλλ' ὁ ἅγιος ἔχει μόνον ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐμαλακώθη, κατὰ τὴν γνώμην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις παροργισθεὶς, ἐπε-

ριγέλασε μὲν τὴν ἀγνοσίαν τοῦ Ἡγεμόνος, ἐπερίπαιξε δὲ τὴν ἀσθένειαν τῶν εἰδώλων. Ὅθεν εἰς καιρὸν ὅπου ὁ Ἡγεμὼν καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες ἐπρόσπερον θυσίας εἰς τοὺς θεοὺς τῶν, τότε ὁ Ἅγιος Κλεόνικος προσευχηθεὶς, ἐκρήμνισεν εἰς τὴν γῆν τὸ εἶδωλον τῆς Ἀρτέμιδος. Ταῦτα βλέποντες οἱ εἰδωλόατραι ἀναψάν ἀπὸ τὸν θυμὸν. Ὅθεν θράσαντες εἰς τρία καζάνια πύσαν ὁμοῦ μὲ ἀσφαλτον (ἥτις εἶναι εἶδος διαφύλου) ἔχυσαν ταῦτα ἐπάνω εἰς τὰς πλάτας τῶν τριῶν τοῦ Χριστοῦ μαρτύρων, καὶ οἱ μὲν Ἅγιοι ἐφυλάχθησαν ἀδολογητοί, οἱ δὲ χύνοντες αὐτὰ ὑπὲρ τῆς κατακρήνης. Μετὰ ταῦτα οἱ μὲν Ἅγιοι Εὐτρόπιος καὶ Κλεόνικος Σταυρωθέντες ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ μαρτυρίου καὶ πρὸς τὴν αἰώνιον ἀπήλθον ζωὴν, ὁ δὲ Ἅγιος Βασίλειος, θαλθεὶς εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἐν αὐτῇ διαπεράσας χρόνον ἀρκετόν, τελειοῦται. (Ὅρα τὸ κατὰ πλάτος τούτων μαρτύριον εἰς τὸν Εὐφραίμ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 4 ΜΑΡΤΙΟΥ.—*Μνήμη τοῦ Ὁσίου Παιρὸς ἡμῶν Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου.*

Ὁ Ὁσίος Γεράσιμος ὁ Ἰορδανίτης

Οὗτος ὁ Ὁσίος Γεράσιμος ἦτον κατὰ τοὺς χρόνους Κων) τίνου τοῦ Βασιλέως, τοῦ καλουμένου Πωγωνάτου ἐν ἔτει 600 ὡς λέγει ὁ Σωφρόνιος ὁ Ἱεροσολύμων ὁ τὸν Βίον τοῦ Ὁσίου τούτου γράψας, παιδιόθεν δὲ στοιχειωθείς μὲ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ σχῆμα τῶν μοναχῶν ἐνδυθεὶς, ἐπήγεν εἰς τὴν βαθυτέραν ἔρημον τῆς Θηβαΐδος. Εἰς τόσον δὲ ὕψος ἀρετῶν ἐφθασε, καὶ τόσην οἰκειότητα ἔλαβε πρὸς τὸν Θεόν, διότι ἐφύλαξε τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν καθαρὸν, ὥστε ὅπου, εἶχεν ὑποκάτω εἰς τὴν ἐξουσίαν του καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια θηρία. Διότι ἓνα λεοντάρι τὸν ὑπὲρ τῆς, τὸ ὁποῖον κοντὰ εἰς τὰς ἄλλας ὑπηρεσίας, ὅπου ἔκαμνε τοῦ Ὁσίου, εἶχε καὶ τὸ διακόνημα αὐτό, τὸ νὰ θόσκη τὸν γαῖδαρον, ὅπου ἔφερνε τὸ νερό εἰς τὸ Ὁσίον. Μίαν φοράν δὲ ἐπέρα-

σαν ἀπὸ ἐκεῖ μερικοὶ πραγματευταί, καὶ βλέποντες τὸν γαῖδαρον μοναχόν, ἐκλεψάν αὐτόν, τὸ δὲ λεοντάρι ἐκοιμάτο καὶ αἰσθάνθηκεν. Ὅθεν τὸ θράδν ἐγύρισεν εἰς τὸν Ὁσίον χωρὶς νὰ ἔχη μαζί του τὸν γαῖδαρον κατὰ τὴν συνήθειαν.

Βλέπων δὲ τὸ λεοντάρι ὁ ὑπὲρ τῆς τοῦ Ὁσίου, ἔλεγεν εἰς τὸν γέροντα, ὅτι αὐτὸ ἔφαγε τὸν γαῖδαρον. Ὅθεν ἐκαταδικάσθη τὸ ταλαίπωρον λεοντάρι, νὰ φορτῶνται ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους του τὰς στάμνας, καὶ νὰ φέρῃ τὸ νερόν ἀπὸ τὸν ποταμὸν ἀντὶ τοῦ γαῖδαρου, εἰς τόσον διάστημα χρόνου, εἰς ὅσον ἐκρατεῖτο ὁ γαῖδαρος ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω πραγματευτάς. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἴδιοι πραγματευταὶ ἔτυχε νὰ περάσουν πάλιν ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐκεῖνον δρόμον, ἔχοντες μαζί των καὶ τὸν γαῖδαρον: διὰ τοῦτο εὐθὺς ὅπου εἶδε τὸ λεοντάρι τὸν γαῖδαρον, ἐγνώρισεν αὐτόν. Ὅθεν ὤρμησεν αἰφνιδίως ἐναντίον τῶν πραγματευτῶν μὲ μεγάλαν βρῦχην, οἵτινες φοβηθέντες ἔφυγον. Ἐπειτα ἐπίσσε μὲ τὰ δόντια του τὸ καπίστρι τοῦ γαῖδαρου καὶ τὸ ἐτράβηξεν, τραβίζον δὲ τὸν γαῖδαρον, ἐτράβηξεν ὁμοῦ καὶ ὅλας τὰς καμήλους, αἱ ὁποῖαι ἦταν δεμέναι εἰς τὸν γαῖδαρον, καὶ οὕτω τὰς ἔφερεν ὅλας εἰς τὸ κελλίον τοῦ Ὁσίου Γερασίμου, κτυπῶν δὲ μὲ τὴν οὐρὰν του τὴν πόρταν τοῦ κελλίου τοῦ γέροντος, ἔκαμνε ὡς ἐπιδείξιν, ὅτι ἐπρόσφερεν αὐτὰς κυήγειν εἰς τὸν γέροντα.

Βλέπωντας δὲ ὁ γέρον τὸ πρᾶγμα, ἐχαμογέλασεν ὀλίγον, καὶ εἶπε πρὸς τὸν μαθητὴν του, ἀδίκως ἐκατηγόρειτο ἀπὸ λόγου μας τὸ ἄθωον λεοντάρι, ὅτι ἔφαγε τὸν γαῖδαρον. Λοιπὸν τώρα πρέπει νὰ τὸ ἐλευθερώσωμεν ἀπὸ τὸν κόπον τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἂς ὑπάγῃ νὰ θόσκη εἰς τοὺς συνεισθημένους τοῦ τόπου. Τότε κλίνας τὴν κεφαλὴν του τὸ λεοντάρι, ὡς νὰ ἦτον λογικόν, καὶ τρόπον τινα ἀποχαιρετήσας τὸν γέροντα, ἐπήγεν εἰς τὴν ἐρημίαν, κάθη δὲ ἐβδομάδα ἤρχετο μίαν φοράν, καὶ ἐπροσκύνει τὸν γέροντα. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ γέροντας ἀπέθανεν, ἤλθε πάλι τὸ λεοντάρι κατὰ τὴν συνήθειαν του, καὶ ἐζήτη νὰ προσκυνήσῃ τὸν γέροντα, μὴ εὐρίσκων δὲ αὐτόν, ἐφαίνετο ὅτι λυπεῖται καὶ ἀγανακτεῖ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μαθητὴς τοῦ Ὁσίου μὲ πολλὰ σχήματα ἔδωκεν εἰς τὸ λεοντάρι νὰ αἰσθανθῇ, ὅτι ἀπέθανεν ὁ γέρον: διὰ τοῦτο ἐκεῖνο ἐθρήνη μὲ ἓνα λεπτόν βρῦχην τὸν θάνατον τοῦ γέροντος, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐζήτη τὸν τάφον του. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ μαθητὴς τοῦ Ὁσίου ἔφερε τὸ λεοντάρι εἰς τὸν τάφον τοῦ γέροντος: τότε ὁ λέων ἔπεσεν ἐπάνω εἰς αὐτόν, καὶ μεγάλῳ βρῦχῇ, ἀπὸ τὸν υπερβολικὸν πόνον τῆς τοῦ γέροντος ἀγάπης ἐξέπνευσε. Μὲ τοιοῦτον δὲ τρόπον δοξάζει ὁ Θεὸς τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας, ἔτσι κάμνει νὰ ὑποτάσσωνται τὰ θηρία εἰς ἐκείνους, ὅπου φυλάττουν καθαρὸν τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΜΕΛΙΣΣΩΝ

- Πένητα οὐ δεῖ ἀποστρέφεσθαι.
- Πειρασμοὶ χωρὶς νεύματος θεοῦ οὐκ ἄρχονται.
- Πίστις ἡμέτεροὶ τὰ θηρία.

Ἀββᾶς Ἰσαὰκ

— Τὸ μετὰ Χριστοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ πάσχειν, τοῦ μετὰ τῶν ἄλλων τρυφᾶν αἰρετώτερον.

Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος

— Ὁ ἀγαπῶν τὸν κόσμον ἐχθρὸς ἐστὶ τοῦ Θεοῦ.

Ἅγιος Ἀδούνασιος

— Πένθους ὁ παρὼν καιρὸς καὶ θλίψεως καὶ ὑποπίασμος καὶ δουλαγωγία καὶ ἀγώνων καὶ ἰδρώτων, οὐ δὲ γελᾶς:

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἀναδημοσιεύομεν τὸ ἐν τῇ πρώτῃ φύλλῳ καταχωρηθὲν ἀρθρον τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας λόγῳ τῶν ἀνορθογραφικῶν αἰτινῶν παρεισέφερον κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν.

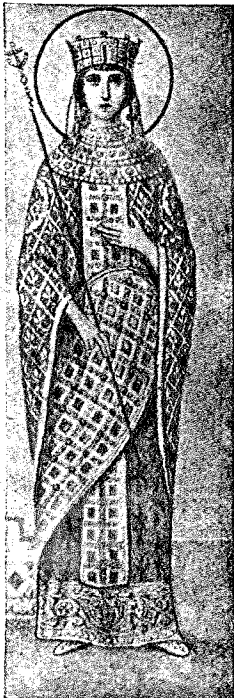
Ἐπὶ χίλια ὀγδοήντα πέντε ἔτη ἐορτάζεται πανηγυρικῶς, ὑπὸ τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ κόσμου, κατὰ τὴν πρώτην κυριακὴν τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὁ θρίαμβος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Ἡ ἀρχαία ἱερὰ πανήγυρις, τὴν ὁποίαν ἑκατομμύρια χριστιανῶν, κατὰ τὴν πρώτην ταύτην κυριακὴν, διεξήγον, μάλιστα εἰς τὸ κλίμα τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τοῦ πατριαρχικοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου Κωνσταντινοπόλεως, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἁγίων προφητῶν Μωϋσέως, Ἀαρών, Σαμουήλ, ὑπεχώρησεν εἰς τὴν νέαν πανήγυριν. Εἰς αὐτὴν ὅμως τὴν νέαν πανήγυριν ἐκληροδότησεν ὡς ἱερὰν ἀνάμνησιν τὴν ἀποστολικὴν περικοπήν, τὴν ἀναγινωσκομένην κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας (πρὸς ἐβραίους, ΙΑ', 24-40)· διότι καὶ εἰς τὴν νέαν μεγάλην πανήγυριν προσαρμόζονται καὶ τὰ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς περικοπῆς ταύτης, ἀφοῦ ἀναφέρεται σαφῶς εἰς τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐπετέλεσεν ἡ θερμὴ τῶν πρὸ Χριστοῦ μαρτύρων πίστις εἰς Θεὸν ἀληθινὸν Δημιουργὸν καὶ

σαν προστάται τῆς ὀρθοδοξίας, ὑποστηρικταὶ θεμιουργοὶ τῆς ὑγαινοῦσης διδασκαλίας, διδάσκαλοι τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, προασιπταὶ τῶν συμφερόντων τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ, οἵαυδῃποτε φυλῆς καὶ ἔθνους. Τοῦς τοιοῦτους ἐνόμαζον «μάρτυρας τῇ προαιρέσει». Ἐπειδὴ δὲ καὶ τούτων ἔπρεπε ἵνα γίνηται μνήμη κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἦτο δὲ ἀδύνατον ἵνα συνταχθῶσι δι' αὐτοὺς ἱερὰ ἄσματα καὶ ἀκολουθίαι, ἀφοῦ οὔτε συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν χορὸν τῶν κεκανονισμένων ἁγίων, ἡ Ἐκκλησία τῶν πιστῶν, ὁ κλῆρος δὴλα δὴ καὶ ὁ λαός, εἰσήγαγον τὴν ὁσίαν καὶ εὐσεβεῶς εὐγνώμονα συνήθειαν τῶν πολυχρονισμῶν ἢ διαιωνισμῶν οἷον εἰπεῖν. Εἰς χρόνους παρελθόντας ἀνεγινώσκετο εἰς ἐπήκοον τοῦ λαοῦ τὸ «Συνοδικὸν» λεγόμενον, καὶ ὁ λαὸς προετρέπετο ἵνα ἀναθεματίζῃ μὲν τοὺς αἰρετικούς καὶ πᾶσαν ἑτεροδιδασκαλίαν, ἵνα διαιωνίσῃ δὲ τὴν μνήμην τῶν ὑποστηρικτῶν καὶ διδασκάλων τῆς ὑγιούς ἐν τῇ πίστει διδασκαλίας. Πολλοὶ δὲ ἐπαρχίαι προσέθετον καὶ τοὺς ἰδίους μητροπολίτας, τῶν ὁποίων τὴν ἀνάμνησιν λαοὶ εὐγνώμονες ζῶσαν ἐτήρησαν μέχρι τῆς σήμερον.

Εἶχον καθήκον οἱ πιστοὶ ἵνα ἐορτάζωσι τὴν ἀναστήλωσιν τῆς σχετικῆς («οὐ λατρευτικῆς») τῶν ἁγίων εἰκόνων προσκυνήσεως, καθὼς εἶχον καθορίσει τὴν μνήμην τοῦ θριάμβου τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐν Νικαίᾳ διὰ τὴν κυριακὴν πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς. Ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων ἡ παλαιὰ Ἐκκλησία ἐώρταζε, μίαν κυριακὴν πρὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν μνήμην τῶν ἁγίων βασιλέων Μαρκαίου καὶ Πουλχερίας καὶ τὴν μετὰ τῆς Δ' οἰκουμενικῆς Συνόδου συναπτομένην μνήμην τοῦ Φλαβιανοῦ Κωνσταντινοπόλεως, διότι καὶ αὐτὸς ἦτο τῆς ἀληθοῦς πίστεως ὑπερμάχος, καὶ ἔπεσε θῦμα τῶν κακούργων παραβολάνων, τοὺς ὁποίους ὠδήγησεν εἰς τὴν Ἐφεσον Δίδοκορος ὁ αἰρετικὸς πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὁ τῶν τότε χρόνων Ἀββαδῶν («καὶ ἐν τῇ ἐλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων») Ἀποκ. Θ' 12).

Εἴτε τὴν 19 φεβρουαρίου ἐορτάσθη τὸ πρῶτον ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τῇ 842, εἴτε τῇ 843 ὀρθότερον, ὅτε τὸ πάσχα ἔπρεπε ἵνα ἐορτασθῇ τὴν 22 ἀπριλίου, ἐὰν μὴ συνέβαιεν, ὡς καὶ ἄλλοτε, διαστροφὴ τοῦ Πάσχα—καὶ ἡ πρώτη Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἔπρεπε ἵνα ἐορτασθῇ τὴν 11 μαρτίου, τὸ «Συνοδικὸν» μετὰ τῶν ἀναθεματισμῶν καθωρίσθη κατόπιν, ὡς μέρος τῆς ἐορτῆς, ἀφοῦ ἐσυκοφαντήθη ὑπὸ τῶν εἰκονομάρχων ὁ ἱερὸς Μεθόδιος ὁ πατριάρχης, καὶ ἀπεδείχθη πανδήμως ἀθῶος. δὴλα δὴ, μετὰ τῶν ἐτῶν 844—846.

Ποιὴ λοιπὸν τῶν αἰρετικῶν καὶ τῶν συκοφαντῶν ἐξητήθη ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων αὐτῇ. Ἡ ἀναγινώσκηται καὶ ἵνα ἐκφωνῇται ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων. Αἰωνία μὲν ἡ μνήμη τῶν τῆς ὀρθοδοξίας ὑπερμάχων. Ἀνάθεμα δὲ τῶν εἰς τεμάχια σχιζόντων τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Μίαν, τὴν Ἀγίαν, τὴν Καθολικὴν, τὴν Ἀποστολικὴν. Ὅταν δὲ, κατὰ τὸ 920 ἐγένετο ἀνάγκη

Ἁγία Θεοδώρα ἡ Βασίλισσα
Ἡ ἀναστηλώσασα τὰς ἁγίας εἰκόνας

Νομοδότην. Οὕτως ἡ ἀληθινήντος ἱερὰ μνήμη τῶν παλαιῶν θαυμασίως συνδυάζεται πρὸς τὴν μνήμην τῶν μαρτύρων τῆς εἰς Χριστὸν Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα, τὸν Ἕνα τῆς Τριάδος, πίστεως.

Ἡ ἱερὰ μνήμη τῶσαν μαρτύρων, θαυμασίως συνδυαζομένη μετὰ τῆς μνήμης δεκαχισμυρίων ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτύρων, οὐδαμῶς καὶ δι' οὐδένα λόγον ἀπέκλεισε τῆς ἐορτῆς καὶ ὅλους ἐκείνους, ὅσοι ἐδέχθη-

να συγκρατηθῇ μεγάλη σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς συνένωσιν τῶν διηρημένων ὀρθοδόξων, τοὺς ὁποίους ἐτάραττεν ἡ ὑπόθεσις τοῦ τετάρτου γάμου Λέοντος αὐτοκράτορος τοῦ Σοφοῦ, τὰ μνημόσυνα τῶν ὀνομάτων τῶν εὐσεβῶν βασιλέων καὶ πατριαρχῶν ἐλήφθησαν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ Συνοδικοῦ, καθὼς καὶ τὰ ἀναθέματα τῶν αἰρετικῶν: διότι εἰς τὸν τόμον τῆς τετραγαμίας οὐδένα λόγον εἶχον ταῦτα: να μνημονεύονται δὴλα δὴ Ἰγνάντιος καὶ Φώτιος, Στέφανος καὶ Θεοφύλακτος οἱ βασιλοπαιδες πατριάρχαι, Ἀντώνιος μετ' αὐτοὺς καὶ Στέφανος ἄλλος, οἱ τῶν θρόνων ἐκείνων διάδοχοι. Οὐτ' ἔχουσι συγγένειάν τινα αἱ κατὰ δίκαι τοῦ τετάρτου γάμου πρὸς τὰ γραφέντα (καὶ νῦν ἀναθεματιζόμενα) ἐναντίον τῶν ἁγιωτάτων πατριαρχῶν Γερμανοῦ, Ταρασίου, Νικηφόρου, καὶ Μεθοδίου, οἱ ὅποιοι ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ τοῦ δόγματος τῆς σχετικῆς «οὐ λατρευτικῆς» τῶν ἁγίων εἰκότων προσκυνήσεως, καὶ ὅχι περὶ γάμων. Εἶχον δὲ τὴν δόξαν οἱ πατριάρχαι πάντες οὗτοι να διαιωνίζωνται δις τοῦ ἔτους, τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῇ Κυριακῇ τῶν Ἀλλακτῶν.

Ἐνφ δὲ ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι κατ' ἔτος Κυριακαί, κατὰ τὰς ὁποίας ἐγένετο μνήμη τοῦ θριάμβου τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας κατὰ τῶν αἰρετικῶν, ἐπεκράτησεν ἡ πρώτη Κυριακὴ τῶν νηστειῶν. Ὁρθοδοξίας Κυριακὴ μεγίστη καὶ πρωτίστη θ' ἀριθμηθῇ ἡ τῶν ἁγίων πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ. Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας πρέπει να θεωρηθῇ ἡ κατόπιν τῆς ἑορτῆς τῆς ἁγίας Εὐφυμίας τοῦ Ὁρου (Ιουλίου 11) κυριακὴ. Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας θὰ ταχθῇ ἡ μετὰ τὴν 10 ὁκτωβρίου. Κατὰ τοῦτον τὸν μῆνα πανηγυρίζομεν τὴν μνήμην τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς τῆς συνανορθώσεως τὸ δεύτερον ἐν Νικαίᾳ κατὰ τῶν εἰκονομάχων, τῷ 787, κατὰ δὲ τὸν Ιούλιον τὴν μνήμην τῆς ἐν Χαλκηδόνι κατὰ τῶν αἰρετικῶν Εὐτυχούς καὶ Διοσκόρου συνελθούσης τῷ 451. Καὶ ἐν τούτοις, ἱερὰ πανήγυρις κυριακῆς, ἐπικρατεστέρα καθὼς πανήγυρις τοῦ θριάμβου τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καθ' αἰρέσεων, καὶ κατὰ σχισμάτων, καὶ κατὰ ἑτεροδιδασκαλιῶν, ἀπέβη, σὺν τῷ χρόνῳ, ἡ πρώτη κυριακὴ τῶν νηστειῶν, ἀπὸ Μεθοδίου τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὁμολογητοῦ, καὶ ἀπὸ Θεοδώρου καὶ Μιχαὴλ τῶν εὐσεβεστάτων βασιλέων, μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Τοιοῦτοτρόπως ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας πανηγυρίζει καὶ τὴν μνήμην τῶν ὑπὲρ τῆς ἀμωμήτου πίστεως ἡμῶν ἀγωνισθέντων ἔργῳ τε καὶ λόγῳ, καὶ τὴν καταδίκην ὅλων ἐκείνων, ὅσοι εἰς τὴν πίστην ταύτην εἰσήγαγον οἰας δὴποτε καινοτομίας.

Διὰ τοῦτο, εὐγνώμονες ὀρθόδοξοι κατ' ἐπαρχίαν ἐθεώρησεν κατὰ καιροὺς καθήκον να διαιωνίσωσι τὴν ἀγαθοεργὸν ἱερατεῖαν ποιμένων, ὑπὲρ τῶν ὑπ' αὐτοὺς ὀρθοδόξων διαπραξάντων εἰ τι ἂν ἠδύναντο να πράξωσι. Κατὰ τὸ παράδειγμα ἐκείνων δύνανται καὶ πρέπει να θαδίζωσιν οἱ σύγχρονοι. Εἰς τὰ ἐντυπα καὶ χρησιμοποιούμενα σήμερον Τριώδια ἀναγινώσκεται

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ,"

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡΑΧ. 100
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	25
Τιμὴ ἐκάστου δραχ. 2	

λόγου χάριν ἡ «Αἰωνία μνήμη» πολλῶν μητροπολιτῶν Παλαιῶν Πατρῶν, διότι προδήλως τὸ χειρόγραφον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ ἐκτύπωσις ἐγένετο, προήρχετο ἐκ ναοῦ τινὸς τῆς πόλεως ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ ἐκδότης τοῦ Τριωδίου (1522) Ἀνδρέας Κουνάδος. Εἰς τὰ παλαιὰ τῶν μητροπολιτῶν ὀνόματα δυνατὸν να προστεθῶσι, κατὰ συνήθειαν, καὶ τὰ τοῦ Γερμανοῦ, καὶ τοῦ Μελετίου, καὶ Μισαήλ Ἀποστολίδου, καὶ τῶν τελευταίων Κυρίλλου Χαϊρωνίδου καὶ Ἱεροθέου Μητροπολίτου. Οὕτως ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως δύναται να προσθέσῃ ἐν τῇ μέλλοντι καὶ τοὺς ἀπὸ Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου καὶ Ἰωάσαφ καὶ Ἱερεμίων καὶ τοῦ Λουκάρεως μέχρι τῶν Γρηγορίων καὶ τοῦ Γερμανοῦ καὶ τῶν Ἰωάνειμ καὶ Διονυσίων καὶ Κωνσταντίνου. Εἶχον δὲ τὸ τοιοῦτον ἔθος πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι, ἀπὸ τῆς Κύπρου μέχρι τῆς Ἀδριανουπόλεως. Καὶ ταῦτα λέγω, διότι ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ἡ τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων, ἀπὸ ἐκατὸν σαράκοντα ἔτων εἶχε διατάξει να τελεῖται ἐν τῇ πατριαρχικῇ ναφ τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας πανηγυρικῶς πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία μετὰ κολλύβων ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει κεκοιμημένων εὐσεβῶν βασιλέων, ἀειμνήστων πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, πρεσβυτέρων, διακόνων, μοναχῶν καὶ μονασουσῶν, ἡ δὲ λειτουργία ἐλάμβανεν ἀρχὴν πολλῇ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐπραττον καὶ αἱ κατ' ἐπαρχίας ἐκκλησιαστικαὶ παροικίαι, ἀναγινώσκουσαι καὶ τοὺς ἀναθεματισμούς, τοὺς ὁποίους τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως ἀπὸ τινων ἐτῶν, κατὰ μέγα μέρος, εἶχε περιορίσει, μὴ προσθέσαν νεωτέρους ἐναντίον τῶν κολλυβάδων καὶ τῶν καίριστῶν.

Ἐὰν ἐπανεέλθῃ εἰς ἰσχὺν ἡ μεγαλοπρεπὴς διεξαγωγὴ τῆς ὅλης ἱερᾶς πανηγύρεως, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς Μ. Ἐκκλησίας, θὰ συνοφρυωθῶσιν ἰσως οἱ κυνηγῆσαντες ἕως τῶρα τὴν «ἀθεωτάτην τῶν ἀπάντων μεταστοιχείωσιν» — ἀλλὰ θὰ αἰσθανθῶσι ψυχικὴν ἀγαλλίασιν καὶ γαλήνην ὅλοι ἐκεῖνοι, ὅσοι ἀκολουθοῦσι τὴν ἀποστολικὴν παραίνεσιν «Μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστάθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες».

Κυριακὴ τῆς ὀρθοδοξίας τοῦ 1928

Ο Μ χαρτοφύλαξ
ΜΑΝΟΥΗΛ ΙΩ. ΓΕΛΕΩΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Η "ΜΕΛΙΣΣΑ," Η "ΜΕΛΙΣΣΑ,"

ΟΔΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 48 - ΑΘΗΝΑΙ